

Fulls de la **R**evista

Il·lustracions de Josep Peláez

Dos poemes i una traducció sobre la barbàrie

Maria Àngels Anglada

«Gaudent perfusi sanguine fratrum»
(Virgili, *Geòrgiques*, II, 510)

Epigrama a l'antiga sobre una tomba d'Algèria

Que lleu sigui la sorra a Fàtima i Hadiça,
germanes degollades damunt la terra eixuta
amb nadons també occits aferrats als pits tendres
abans que els folls mudessin en sang la dolça llet.

Ni el pare ni els marits ni la mare amorosa
els bastiren la tomba, vora seu tots segats.

2 de febrer de 1998

Làpida i Afrodita

Petita flor de marbre,
Afrodita de Rodes,
com una alba et recordo
cisellada de llum.

No pas un déu ni el rar atzar pregon
de la perla marina et va crear:
mans humanes llegeixo al teu cos nu
i als llargs cabells que onegen.

Molt a prop, a la vella sinagoga
veig els noms en el marbre:
Modiano, Rosanes, i Levy
i Soriano...

Tampoc no hi hagué atzar
ni l'innocent meltemi:
mans humanes

us van empènyer, infants, mares i nois
en flor i astorats avis

—Modianos, Rosanes i Levys
i Sorianos...

des del mar blau de Rodes, lluny, molt lluny,
fins al forn encès a Auschwitz.

1996

Ignazio Delogu

Sera ad Auschwitz

A Auschwitz és vespre com tot els altres com tants com tots en aquella hora en aquell mes. Cada any els arbres són aquells d'abans d'abans encara de quan d'avui de sempre de la vida de l'arbre un cercle més una escorça nova la cara de l'infant de poma la cara de poma de l'infant la poma la cara d'infant sota aquella visera sota aquell degoter sota tots els degoters hi havia nius pobres trenats amb fils negres bruts flassades brutes i negres pallots cossos flassades fustes claus tot en creu estesos els cossos les flassades els fils els nius el pallot els lligams les claus de volta els arcs de l'estèrnum del pubis de la pelvis del cúbit i del radi oposats com un rostre a un altre rostre un ull dos ulls tres ulls tots els

ulls oposats a tots els altres ulls com les dotze costelles de cadascú a les altres tantes dotze costelles de tots sota la tenebra nocturna o la claror mòrbida o l'ombra dels arbres o l'ombra dels nius. A Auschwitz és vespre com un altre vespre com cada altre vespre com tots els vespres de cada primavera era impossible distingir vida de mort llevat de l'espera qui no és esperat qui ha estat esperat qui ja no ho serà més no hi ha més espera no hi ha vida no i no més vida no mort i mort sense espera consumada en el fum feixuc i tebi del vespre de la xemeneia del vespre d'aquell i de tot altre vespre d'Auschwitz.

L'Alguer, Sardenya, 1998